

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

κατον κι' εβδομον μετρούντες χρόνον
την γην εδρεύομεν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' έννιακόσα κι' ένα
κι' όλο τα συνειθισμένα.

Του Ματου δωδεκάτη,
και το πρώτο μας ραχάτι.

Τριανταδύο σύν επτακόσα,
του πλανηθέντος συμβάντια τόσα.

Φασουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

κι' εγώ θαρρούσα πώς κρυφά 'στην 'Αββαζία 'πήγες
ν' ακούσης την συνέντευξιν των δύο Βασιλέων.

Φ. —

'Εφασκέλωσα σφριγών
τους όμίλους των στωύλων,
κι' επεκάθισα σιγών
εις τα νώτα των καμήλων.

Είδα τους σοφούς εκείνους,
είδα κι' άνδρας Βεδουίνους.

Καθισμένοι σταυροπόδι, και κουνώντας τα κεφάλια,
και τα χέρια των κτυπώντας τραγουδούσαν «άλια μάλια»,
μα 'κυττάζανε κι' έμένα και 'φωναζαν «χάλια χάλια».

'Ιμπρεσάριος έπηγα κουβαλώντας της Νεφέλαις,
κι' έτρεξαν να της γνωρίσουν,
κι' 'Αραπάδες μες τον ήλιο περπατούσανε μ' όμπρέλαις
από φόβο μη μαυρίσουν.
'Εγινα σωστός Φελλάχος,
και πολέμων ψάλλων χρόνος
'στεφανώθηκα μονάχος
με χρυσών φοινίκων κλώνους.

Κι' είδα κόσμους μυστικούς και μυθώδεις αντίχ' μου,
κι' έρυθρον τον ούρανόν με την άμμον της έρήμου,
κι' είδα, Περικλή, κι' εκείναις
της βρωμιάραις 'Αραπίναις,
που χωρίς ακόμη νάναι κάπως χειραφετημέναις
εδερναν τους 'Αραπάδες με ριασμάκια σκεπασμένας.

Δίχως να πολυλογώ
τα 'χρειάστηκα κι' εγώ,
μήπως κάποιας 'Αραπίνας έρεθίσω το μπουρί
και 'στά μούτρα μου πετάξω το πασσαύμι που φορεί,

και με κάνει να γυρίσω με χαρά και δρόμο τρομάραις,
για ν' άκούω της 'Αθήνας της άστειάς σαχλαμάραις.

Φύσις χαύνως κοιμωμένη... γύρω μου κοιλάς χρυσή,
την σκιαν έπεκαλέσθην του μεγάλου Ραμεσσή,
κι' εις παπύρους έντροφών
άνεμνήσθην των σοφών,
που 'στην Αίγυπτον έπήγαν σαν κι' έμένα τον σπουδαίον
κι' επεζήτησαν να μάθουν την σοφίαν των Χαλδαίων.

Χαίρε, της Αιγύπτου χώρα,
που τό κλέος σου κοιμάται...
ή σκιά του Πυθαγόρα
'στάς κοιλάδας σου πλανάται.

Εκόρσα την δίψαν μου 'στον ιερών τον Νείλον,
κι' έμάζεψα τὰ δάκρυα κλαιώντων κροκοδειλών,
και σε μοτοίλιαις τάβαλα κι' έπίπνιδες τὰ φέρνω.
για να τὰ χύνω σαν θρηνώ μουφλούζικο Κουβέρνο.

Τους μάντεις ανεζήτησα της ιερᾶς φυλής,
δέν είδα μήτε τους Ίκσιώ, ποιμένας Βασιλείς,
κι' ήχος ήκούσθη λαλιᾶς ως ψίθυρος των φύλλων:
«κλαύσε την δόξαν των Θηβών των εκατόταμπύλων,
μάτην ζητείς τον Σέσωστριν, μάτην τον Μενεφθᾶ,
τον Όσιριν, τον Αμμωνα, τον Σέραπιν, τον Φθᾶ.»

Η Μέμφις ή περίδοξος έρώτησα ποῦ ήχεται
κι' αν ως τό πάλαι, Περικλή, και τώρα κατοικείται,
άλλα μ' έ πληροφορήσαν πως δέν υπάρχουν πλέον
αί δυναστείαι των Θεών και τόσων Βασιλέων,
και τότε 'ερώναξα κι' εγώ καθώς ο Ναπολέων:
«εκ της ύψιστης κορυφῆς των πυραμίδων τούτων
βλέπουν και σένα, Φασουλῆ, τρεῖς χιλιάδες χρόνια,»
κι' είδα τον πολυθούλητον τῶν σαρκοφάγων πλούτον,
όπου 'μπροστά του χάνεσαι κι' όποιος τον δῇ κερώνει.

Ζητώ τους άστρολόγους, τους γόητας, τους μάγους,
έγγίζω μετά φρίκης αίωνων σαρκοφάγους,
τρῖς χαιρετῶ της μούμιαις, κι' οὔδ' στιγμὴν διαστάς
φωναίω προς εκείνας:
«ὦ μούμιαις της Αιγύπτου, κυττάξετε 'μπροστά σας
την μούμια της 'Αθήνας.»

Βρε σεις Στραβαρυπάδες με μαύρο σκυλοπέτσι,
γιατί με βλέπετε έτσι;

μήπως γιατί χρωστάτε και σεις, παλαιο-Φελλάχοι,
και διεθνείς ελέγχους σας 'κάθισαν 'στη ράχη;
'Αλλ' αν και σᾶς τοιαύτης ήξίωσαν τιμῆς,
μὴν καμαρώνετε έτσι, την έχομε κι' εμεῖς.

Κι' ἐνῶ κατὰ την ἔρημον μονάχος έπλανώμην
με την 'Αβεσσαλώμειον κι' έβενινόν μου κόμην,
βλέπω και τον Σιμόπουλον 'στου Φαραῶ τῶν τόπων...
'Εδῶ κι' ἐσύ, του 'φώναξα, 'στην γῆν των Αἰθίοπων;

Τὸν ἄνδρα τὸν κυνοφιλή τὸν ἐβλεπα δρομαίον
τὸ κράτος νὰ διέρχεται τῶν πάλαι Πτολεμαίων,

κι' ὅπως ἐγὼ διέτρεχε τὴν ἔρημον τὴν γῆν
κι' ἐτρανολάλει τῶν Ρωμηῶν τὴν περισυλλογήν,
κι' ἔλεγε μεγαλόστομος κι' εἰς πλῆθη Βεδουίνων
τὴν ἀναδιоргάνωσιν τοῦ κράτους τῶν Ἑλλήνων.
'Αλλ' ἡ φωνὴ τοῦ κήρυκος, τοῦ πανταχοῦ παρόντος,
ἦτο φωνή, βρε Περικλή, 'στὴν ἔρημον βοῶντος.

Εσίμωσε και πρὸς ἐμέ τοῦ κράτους νὰ μοῦ 'πῇ
τὴν τόση προκοπή,
και δός του και μ' ἐφούσκωνε με τοῦτο και μ' ἐκείνη
και μούπε κάμποσα σοφά,
και τοῦπα μες στ' αὐτὴ κρυφά:
«μήπως κι' ἐμέν, 'Ανάργυρε, με πέρνεις Μπεδοῦνι;

'Ελογόφερνα πολὺ
γιὰ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς κούκους,
κι' είδα τὸν Μεχμέτ Ἀλῆ,
ποῦσφαζε τοὺς Μαμελούκους.

Μες 'στῆς βαμβακοφυτεῖαις ξαπλώνόμουνα βαρεῖα,
κι' είδα και τὸν 'Ιμπραήμη,
ποῦσφαλε μεγάλη φήμη,
σὺν τὸν ἔστειλαν μιὰ μέρα νὰ κυπησή τὸν Μωρῆ.

Καθβαλάρη τὸν θαυμάζω,
καθβαλάρης με κυττά,
μὰ καθόλου δέν τρομάζω
και τοῦ λέγω δυνατά:

«Όρσε μες 'στον 'Ιμπραήμη και σ' ἐκείνου τὸν παῖδα
και δρό φάσκελα τοῦ δίνω και πηγαίνω παραπέρα.

'Αδελφέ μου Περικλή, ποῦ νὰ σ' εἶχα νὰ με δῇ...
παρ' ὀλίγον νὰ γενῶ και Σείχης και Μαχδῆς.
Καθισμένος σὺν Δερβίσσης 'στῆς καμήλας τὴν καμπύλη
ἔλεγα πρὸς τοὺς Σείχης πῶς τὸ 'κόψαμε κουμποῦρα,
κι' ἕνα πλῆθος ἀπὸ μύγαις, ποῦ δέν εἶχε τελειωμῶ,
μες 'στὰ μάτια μου πετούσε, 'στὰ ρουθούνια, 'στὸ λαίμα,
και δέν ἔπαυα μ' ἐκεῖνο λυσσῶδες νὰ πολέμω.

Μιὰ ξεφεύγαν ἀπὸ 'μένα και πηγαίναν 'στὴν καμήλα,
μιὰ πετούσανε και πάλι 'στοῦ προσώπου μου τὰ μύλα,
μὰ ξανάφευγαν σὲ λίγο και 'κολλούσανε ξανά
'στῆς μεγάλης μου καμήλας τὰ γδαρμένα πισινά.

Ζήτησα τῆς Κλεοπάτρας τὸν γνωστὸ τὸν ὀβελίσκο,
μὰ και τοῦτον δέν τὸν ἔβρισκω,
ἀνεδίφησα τὰ τόσα μεγαλεῖα τῶν αἰώνων,
'Ζήτησα και τῆς γελᾶδες τῆς παχειᾶς τῶν Φαραῶνων,
κι' ὅλοι μούπαν μ' ἕνα στόμα: «σύρε σύρε 'στὴν Ἑλλάδα,
κι' ἐκεῖ πέρα θάβρης μόνο μιὰν ἀστείρευτη γελᾶδα,
ποῦ τὸ γάλα της ποτὲ μιὰ στιγμὴ δέν 'λιγοστενεῖ,
και χαρὰ 'στὸν νηστικό, ποῦ 'στὴ δρᾶσι της πιστεύει.»

'Εκανα και προσφωνήσεις, ὅπως λέν, ἐκ τοῦ προχείρου,
κι' ἔτρεμα μὴ μ' ἀγκαλιάσουν τῶν Ἀράπηδων τὰ μπράτσα,
τί περιφημα κι' ἐκεῖνα τὰ γαϊδουρία τοῦ Καῖρου!...
ἔλεγα κι' ἐδῶ κανένα νὰ σᾶς ἔφερνα γιὰ ράτσα,
πλὴν ἐνόμισα πῶς τοῦτο θά'ναι δῶρον περιττὸν
μόλις ἦλθε μες 'στον νοῦ μου τὸ πασίγνωστον ρητόν:

«ὦχ! 'Αθήνα, πρώτη χώρα,
τί γαϊδάρους τρέφεις τώρα!»

Εἰς τῆς Νταχαμπίας με τὸν Νίκο Μαρουδῆ,
και μες 'στο Κονσολάτο, μὰ δέν ξέρεις τί παιδί.
Ποῦ νὰ γίνῃ Πρέσβυς, ἀν 'ρωτούσανε κι' ἐμένα...
ἐγὼ εἶχα, Περικλέτο, νὰ περνᾶς χαριτωμένα,
καταναίσις κι' ἀνανάδες και κουρμάδες νὰ μοῦ τρῶς!...
μὴ σ' εἶχα, Περικλέτο, νὰ περνᾶς χαριτωμένα,
πῶς σπουδαῖο παπαγάλο
θὰ μοῦ στείλῃ δίχως ἄλλο,
ποῦ τὸ γάλα της ποτὲ μιὰ στιγμὴ δέν 'λιγοστενεῖ,
και χαρὰ 'στὸν νηστικό, ποῦ 'στὴ δρᾶσι της πιστεύει.

Εἰς τῆς Ἀράπης, Φασουλῆ;
Και δέν ἀκούς, βρε χάχα
ὅπως σου 'μιλῶ γι' Ἀράπηδες μονάχα;
Κι' είδα πολὺν Ἑλληνισμόν
γυμᾶτον πατριωτισμόν,
σκιοτῶντα κι' ἀκμαϊότατον,
λαμπρόν, Ἑλληνικώτατον.

Και τὸν είδα, Περικλέτο, με τὸν πάθον τῆς κατῆρας
νὰ δροσίζεται 'στὸν ἴσκιον τῆς γαλιᾶς τῆς παντιέρας,
κι' ἀληθείς νὰ δρέπῃ νίκας ρωμαλέας, συμπαγῆς,
και 'δικό του κράτος νά'χῃ μες 'στο κράτος ξένης γῆς,
ποῦ τὴν Αἴγυπτον νομίζεις πῶς τὴν 'χάρισαν σ' ἐμάς,
και πῶς ἔπεισε και ταῦτη 'στὸν Ρωμηὸν σαν λουκουμάς.

Εἰκεῖ πέρα, Περικλέτο, λησμονεῖς τὴν τέμπελιά,
δέν ἀπλόνας τὴν ἀρίδα,
ἐκεῖ πέρα πάντα δρόσις και μπαμπάκι και δουλειὰ
με λαχτάρα γιὰ πατρίδα,
και κανένα ξαπλωμένο τὴν κοιλιτσα τοῦ δέν τρῖβει,
μήτε θέσεις και ρουσφέτια δέν γυρεύει τοῦ Κεδίβη.

Μήτε βλέπεις 'στ' Ἀραπάκια
ἐκλογὸν ἀναθρασμούς,
περνοδίνουν τὰ μπαμπάκια
και δέν λένε γιὰ θεμούς.

'Ἦλθαν μες 'στο βαπόρι και μᾶς 'πήρανε,
ὅπου θαρρούσες χρόνια πῶς μᾶς 'έβρανε,

μπαμπάκια για τὸ διάβα μας ἐσπείρανε,
καὶ 'στὸ Ξενοδοχεῖο μᾶς ἐφέρανε.

Εἶδα κι' ἐπισημότητες πολλές,
ἦλθανε κι' Ἀραπάδες μὲ τσακίσματα,
κι' ἀνέκραζα πρὸς ὅλας τὰς φυλάς:
«Σὺς φέρνω τῆς Ἀθήνας χαιρετίσματα.»

Μετὰ γλωσσῶν μ' ἐδέχθησαν ποικίλων,
'στεφάνωσαν κι' ἐμένα καὶ τὸ ταῖρι μου,
ἔδωσαν εἰς τὴν δίψαν μου τὸν Νεῖλον
κι' ἕνα ζαχαροκάλαμο 'στὸ χέρι μου.

Φελλάχοι μ' ἐτριγύριζαν πολλοὶ
ν' ἀρπάξουν τῶν τσιγάρων μου τῆς γόπαις,
καμάρι δυνατό κι' ἡ Φασουλῆ,
λὲς κι' ἦταν Αἰγυπτία Βασιλόπαις.

Ἀληθινὰ τὸν ὄρε μου τὸ 'κράτησα
'στοὺς μορφασμούς, 'στοὺς λόγους, 'στὰ κινήματα,
καὶ μόλις μὲς 'στὴ Μπόρσα τῶν ἐπάτησα
κι' ἀνέβηκαν μπαμπάκια καὶ γεννήματα.

Ἦλθαν κι' ἀπεσταλμένοι τοῦ Μαχδῆ
κι' ὀλημερίς δὲν 'παύαμε νὰ τρέχωμε,
ἦλθε κι' ὁ Λόρδος Κρόμμερ νὰ μὲ 'δῇ
κι' εἶπα 'στὸν θυρωρὸ πῶς δὲν τὸν δέχομαι.

Ἀνέβηκε πρὸς χάριν μου κι' ἡ ράντα,
μὲ τοὺς λιράτους 'ξέχασα τὴν ψῶρα μου,
πλὴν ἦλθε κι' ὁ Κεδίβης 'στὴ λοκάντα
καὶ τοῦπαν πῶς δὲν 'βρίσκομαι 'στὴν ὥρα μου.

Τιμαῖς καὶ μεγαλεῖα περισσά,
μ' ἐλίγωνε τὸ κτύπημα τῆς λίρας,
καὶ στέφανα 'φορέσανε χρυσᾶ
'στὸν δόλιο τροβαδούρο τῆς μπακίρας.

Φασκέλωσα τὴν λύραν καὶ τοὺς στίχους,
ποῦ νᾶσουν, Περικλέτο πατριῶτα,
τὴν μουσικὴν ν' ἀκούης καὶ τοὺς ἦχους
τῆς λίρας, ὅπου γράφεται μὲ γιῶτα.

Ἐσάστισε τὸ σύμπαν, κουνενέ,
κι' Ἀνατολὴ καὶ Δύσις ἐξεπλάγη
σὰν εἶδε τὸν Ρωμῆο τοῦ καφφενέ
νὰ διασχίζῃ πόντους καὶ πελάγη.

Πῶς κάνει τοὺς ἀνθρώπους ὁ παληόκαιρος!...
τραπέζια καὶ γιὰ 'μὲ καὶ τὴν κυρά μου,
κι' ἐλέφαντας ἂν ἤμουν καὶ ρινόκερος
πάλι θὰ μοῦ χαλοῦσαν τᾶντερά μου.

Ποῦ νᾶσουν, Περικλέτο κουρελῆ,
νὰ βλέπης τοὺς ἐμπόρους τοὺς ἡσύχους!...
ᾤψαν τὰ μπαμπάκια τῶν πολλοὶ
κι' ἀκροστιχίδες μοῦκαναν καὶ στίχους.

Τί χαρὰ μας κι' εὐτυχία!...

μέσα σὲ Ξενοδοχεῖα

συγκατοίκησα μὲ Λόρδους, ποῦ βαστοῦν τὸ σοδαρό,
κι' ἦτανε κι' ὁ Λόρδος Σέσιλ, γυιὸς τοῦ Σώλσβουρου θαρρῶ.

Τὰ γκαρσόνια γιὰ προστύχους μᾶς ἐπῆραν πρῶτα πρῶτα
καὶ μᾶς ἔστρεφαν τὰ νῶτα.

Τότε μ' ἐπίασε 'στ' ἀλήθεια τὸ Ρωμαῖκο μπουρί
κι' ἡ κυρία Φασουλίνα τὰ μεταξωτὰ φορεῖ.

Μὰ κι' ἐγώ, βρὲ Μαμαλοῦκο,

βγάζω τὸ παληὸ σουρτοῦκο,

κι' ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὸ σεντοῦκι μὲς 'στὸν τόσο μου θυμὸ
πέρνω τὸ παράσημό μου καὶ 'στὸ στήθος τὸ κρεμῶ,
καὶ κυττάζω σὰν ἱππότης τὸν καλὸ σου Σωλσβουρὺ
καὶ φουσκόνω σὰν παγῶνι καὶ τοῦ κᾶνω τὸ βαρύ,
καὶ «σπίτ' ἱγγλῖς;» τοῦ φωνάζω, καὶ μὲ βλέπει κι' ἀπορεῖ.

Ἐβλεπαν τὰς ἐπισκέψεις, τὰ διάφορα μπιλιέτα,
τὰ δικά μου τὰ στεφάνια, τῆς κυρίας τὰ μπουκέτα,
κι' ἐρωτοῦσε γιὰ τοὺς δρόμους μας πότε τοῦτος, πότε 'κεῖνος:
«τάχα νᾶναι πριμαντόνα; τάχα νᾶναι θεατρίνος;»

Νὰ μπαξίσια κάθε τόσο, Περικλέτο μου ψωρίτη,
ρεζιλέψαμε τοὺς Λόρδους καὶ τοὺς 'μπήκαμε 'στὴ μύτη,
γιὰ νὰ 'δοῦν οἱ ξένοι Λόρδοι καὶ νὰ μάθουν μιὰ φορὰ
πῶς σκορπίζουν οἱ Μυλλόρδοι τῆς Ἀθήνας τὸν παρᾶ.

Σὰν Αἰγύπτιος Κισσῶτος εἰς τὴν γῆν τῶν σαρχοφάγων
ἔσπευδα παντοῦ ταχύς,
κι' εἶδα γάμους εὐτυχεῖς
'στῶν Μπενάκηδων τὰ σπήτια καὶ 'στὰ σπήτια τῶν Σαλ-
[βάγων.

Μὰ τί γάμος ἦταν τοῦτος, Περικλέτο μου ζαγάρι...
σὲ σωροὺς τριανταφύλλων ἐπατοῦσε τὸ ζευγάρι,
κι' Ἡσαΐα χόρευε
κι' ὅλο ρόδα σῶρευε

γιὰ τῆς νύφης τῆς πανόρηθς τὴν λευκὴ τὴν ὡμορφιά,
ποῦναι σὰν τὴ ζωγραφιά.

Μὰ καὶ τᾶξιο παλληκαρί,
τὸν γαμπρὸ γλυκοτραγουδα,
τῶν γονέων τοῦ καμαρί,
μιὰ ψυχὴ σὰν πεταλοῦδα.

Δὸς τοῦ κι' ἔτρεχαν ἀμάξια
μὲ βελοῦδα καὶ μεταξία,

κι' ἐμοιράστηκαν καὶ λίραις γιὰ τοὺς γάμους Ἀγγλικαῖς
κρίμα ποῦ καὶ σὺ δὲν ἦσουν γιὰ νὰ πάρης μερικαῖς.

Καὶ χάριν τούτων τῶν βλαστῶν πεφλημένων οἰκῶν
ἔσμιξα κρίνους Ἀθηνῶν μὲ φύλλα τῶν φοινίκων,
κι' εὐχήθη τὸν ὑμέναιον ἀνθοστεφῇ καὶ ρόδιον
κι' εἰρηνικὸν κι' ἀνώδυνον,
κι' ἐπῆγα πάλιν, Περικλῆ, κι' ἐρέμβασα 'στὸν Νεῖλον...
τὸ τέλος κι' ἡ συνέχεια 'στὸ προσεχὲς μᾶς φύλλον.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμῆου μας, παρλαπίπα πατριῶτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.